

HABERLER

Görüş izni bile umut verdi

#Gazetehaberleri

#Silivri

#Pınar Türeñ

Ağustos 11, 2017 22:18

B
C
gi
Ş
gi

Haberin Devamı ▾

BÜYÜKÇE bir odaya adım attığımda, demir kapı üstüme kapandı. Arkasından kilitlendi. Tam karşımdaki demir kapı da kilitliydi. [Silivri 9 No'lu Cezaevi](#)'nin bomboş görüş odasında, tam 285 gün kilit altında tutulan gazeteci arkadaşlarımla 9.5 ay sonra ilk kez görüşebilecektim. Genç infaz memuruna, "Önce hangisi gelecek?" diye sordum. "Pınar Hanım, hangisi hazırsa ilk onu alıp getireceğim. Lütfen burada bekleyin" dedi.

Soğuk cezaevi duvarlarının sessiz boşluğunda kaldım.

Duvardaki 2 dev resme bakakaldım. Biri al gelinciklerin baharını, diğeri de muhteşem bir deniz kıyısından yazı taşıyordu. Yaşanamayan baharlara ve yazlara inat...

Köşelerdeyse bizi gözetleyen gözler... Ahmet'ti ilk koşarak yanıma gelen. Sarıldık, öyle kaldık.

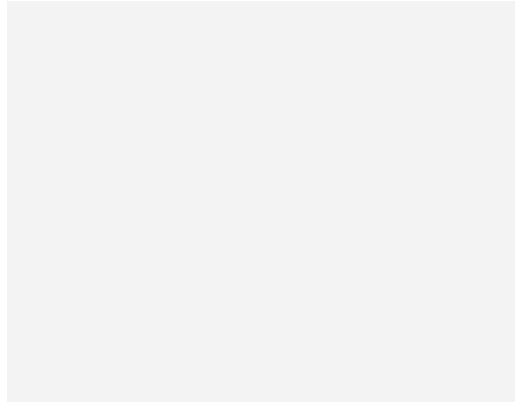
"Nasılsın?" sorusu kadar saçma bir sesleniş olamazdı. Dedim işte...

"İyiyiz" dedi. Gerçekten de iyiydi. Nasıl da mutlu gülümsüyordu karşımda: "Nasıl gelebildiniz?"

Aylardır hiçbir meslektaşımıza izin verilmedi. Çok memnun olduk. Galiba bir şeyler değişiyor."

"Olabilir" dedim: "Hep böyle süremez ya... Yeni Adalet Bakanı'nın izniyle geldim. Aylardır her hafta tutuklu gazeteciler için Basın Konseyi olarak görüş izni talep ettik. Sonunda oldu."

Haberin Devamı

TEK TİP GİYMEYİZ

Plastik sandalyeler üzerinde başladı anlatmaya:

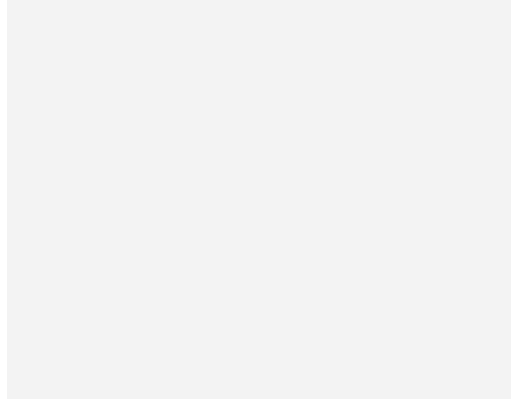
"Sadece haberle suçlanıyoruz. Gazetecilik faaliyeti dışında tek bir kanıt yok. Düşünce ve ifade özgürlüğünü hedef yaptılar. Bizi rehin aldılar. Dün olduğu gibi yarın da onurumla gazetecilik yapmaya devam edeceğim. Koşullar iyi gibi görülse de ağır izolasyon var. Şimdilerde avukatlarımızla her gün görüşmeye başladık. Duruma öncelikle haftada 1 gün görüş vardı."

avukatlarımızla her gün görüşmeye başladık. Duruşma öncesinde hatta 1 gün görüş vardı. Eşim ve kızım 2 ayda bir açık görüş yapabiliyoruz. 15 günde bir de kalın cam arkasından 15 dakika telefonla sesimizi birbirimize ulaştırabiliyoruz. Nazi dönemi gibi. Suçumuz ne? Kimse anlayamıyor.

Beş - altı kilo verdim. Elektrikli makinede su ısıtıp çay yapıyoruz. Semaver olmadığından yağlı yemekleri buharda yıkamak olamıyor artık. Sıcak suda yemekleri bazen yıkıyoruz.

Mektup yasak. Gazeteler geliyor, okuyoruz. Televizyonları izlemek istemiyoruz. Kütüphanede bize uygun kitap yok. Şimdilerde yakınlarımız getiriyor. İzinle veriliyor. Yazılarımızı elle yazıyoruz. Zor oluyor. Yaklaşık 10 aydır ilk kez bir meslektaşım bu konularda dertleşiyorum. Nasıl mutluyum, anlatamam.”

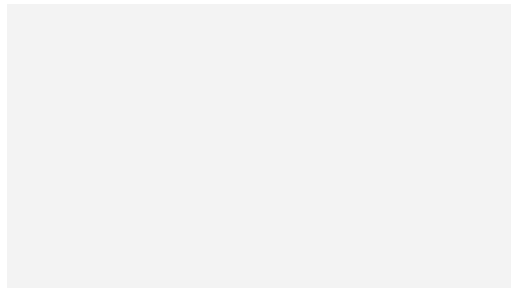
Haberin Devamı ∨

“Ya tek tip giyisi olursa?..” Bu soruma, yanıt verirken, kızardı. Hava zaten yakıcıydı. Daha bir sıcak bastı üzerine: “Kesinlikle giymeyiz. Bedelini de öderiz gerekirse. İnsan hakları bağlamında, buna herkesin itirazı olmalı. Zaten bir avuç direnen insana hiza vermeye çalışılıyor. Bu davada Cumhuriyet ve rejim yargılanıyor. Sessiz çoğunluklar bilmeli ki korkunun ecele faydası yok. Bazı insanlarla toplumun nabzı ölçülmeye çalışılıyor. Bu, örgüt davası değil. Cumhuriyet’i yargılıyorlar.”

Görevli “Zaman kısıtlı” diye uyardı. Ahmet ile vedalaştık. Kadri Gürsel’le kaldığı koğuşa dönerken, elini salladı karanlığa doğru gözden kayboldu.

Haberin Devamı ∨

'BURASI DEMOKRASİ MÜZESİ OLACAK'

CUMHURİYET gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Murat Sabuncu, beyaz sakalı, giydiği pembe spor gömleği ile neşe içindeydi. Sarıldık. “9.5 ay sonra ilk kez bir meslektaşım ile dertleşiyorum. 285 gün oldu, burada yalnız. 11 Eylül duruşmasında 315 gün olacak. Bize ne büyük bir mutluluk yaşattınız. Bu görüşün değeri çok büyük.” Utandım. Söylenecek söz bulamadım. Yine o saçma soruyu sorabildim, “Nasılsın, günlerin nasıl geçiyor?” Şunları anlattı:

“Demokrasi nöbetindeyiz. Sıra bizdeymiş. Umarım son olur. Manşetleri suçladıklarında haberleri savunmak bana ağır geliyor. Utanıyorum. Burada rehin kaldık. Akın Atalay ile kalıyoruz. 9 ay tecrit altındaydık. İyi olmak zorundayız. Çocuğum, ailem beni bekliyor. Gazetecilik bizim aşkımız. İşimi sürdüreceğim.”

Duvarda asılı gelinciklere gözü takıldı o anda. Gülümsedi, “Ah ne kadar güzel. Baharda gelincikleri çok severim. En çok, en çok gökyüzünü özledim. Gökyüzünün üstüne tel çektiler. Ama inanıyorum, ileride 9 No’lu Cezaevi, ‘demokrasi müzesi’ olacak” dedi ve devam etti:

Haberin Devamı ∨

“Ailelerimiz büyük sıkıntıda. Biz bedelini öderiz de onlar... Annem görüşe geldiğinde pantolonunun fermuarı güvenlik geçişinde ötmüş. Pantolonunu çıkartıp, şalvar giydirmişler. Kahrolmuş. Çok üzülyorlar bize. Ama hepsi geçecek.”

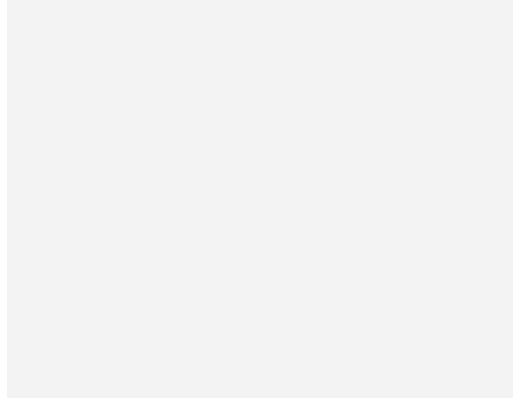
Murat bunu anlatırken, ona bizim de iç çamaşırımızı çıkartıp, poşete koyduklarını söyleyemedim.

Murat endişeli değildi. 11 Eylül’de Silivri’de yapılacak duruşma için umutluydu: “Sadece gazetecilik yaptım. Mesleğimin saldırı altında olduğunun farkındayım. Adaletin önünde sonunda tecelli etmesini bekliyorum.”

11 EYLÜL'DE BEKLİYORUZ

KADRİ gülerek geldi ve sarılarak “Kutlarım seni” dedi: “Sonunda başardın ve 9.5 ay sonra bizimle görüşe gelebildin.” Zayıflamıştı. “İyi oldu. 7’ye 5 adımlık avluda spor yapıyoruz. Sağlıklı olmak buranın temel kuralı. İyi olacaksın, nezle bile olmayacaksın. Yoksa yandın” dedi.

Haberin Devamı ▾

Tecritin, mahkemece biraz hafifletildiğini söylerken, artık avukatlarıyla her gün görüşebilmekten memnundu: “Nasıl tecrit altındaydık, anlatamam. Savunmalarımızı haftada 1 saatlik avukat görüşleri ile hazırladık. Olur mu böyle şey?”

Mektup sıkıntısı da içini kemiren bir sorun. İşte ağır bir tecrit koşulu daha. 24-28 Temmuz duruşmaları içinse şöyle konuştu: “Herkes gördü ki, Cumhuriyet tutukluları sadece gazetecilik faaliyetinden yargılanıyorlar. Gazeteciler, meslek kuruluşlarımız, STK’lar, avukat ve okuların gösterdikleri dayanışmayı 11 Eylül’de Silivri’de de göstermelerini bekliyoruz.” 9.5 ay sonra bir meslektaşı ile görüşmenin memnuniyeti içinde vedalaşırken sözleri kulağımdan silinmedi: “Bizimle görüşme iznini alman bile bize umut verdi.”

‘HASTAYIM AMA KELEPÇEYİ İKİNCİ KEZ YAŞAYAMAM’

Saatlerdir demir kapılar ardında olduğum bölüme, son olarak Sözcü muhabiri Gökmen Ulu’yu getirdiler.

Aynı gazeteden Mediha Olgun ile birlikte tutuklanmışlardı ve hâlâ iddianameleri bile yazılmamıştı. 2.5 ay sonra bir gazeteci ile buluşmaktan mutluydu. “Ablacığım, direniyorum, başka ne yapabilirim ki?” diye başladı ve şunları söyledi: “Gazetecilikten başka görevim hiç olmadı. Hayati hata yapıldı. Trajikomik bir durum içindeyiz. Haberimi FETÖ’ye bağlayarak, FETÖ ile mücadeleye de sekte vuruluyor. Davayı sulandırıyorlar. O gün (15 Temmuz 2016) 16.25’te haberimi geçtim.

Cumhurbaşkanı'nın tatili haberi idi. Dünyanın her yerinde bu haberdir. Gece 00.05'te de Cumhurbaşkanı, otelinden çıkıp bize herkesin izlediği açıklamayı yaptı. Yerini örgüt benden mi öğrenmiş olur, böyle absürd bir şey olur mu hiç? Adalet istiyoruz. Yolumuz, menzilimiz **Atatürk**'ün açtığı uygurluk yoludur. Aydınlik yolumuzdan dönemeyiz."

Avukat görüşmelerini sorunca, "Biz kısıtlıyız. Savunmamızı nasıl hazırlayacağız, zor" derken ailesini sorduğumda ise "Oğlum 12 yaşında. Efe'yi çok özledim. Bizden kahraman çıkarmaya çalışsınlar. Ben sadece Efe'nin kahramanı olmak istiyorum" dedi.

Gökmen ayağa kalktığıında, sırtı ve beli onu zorluyordu, "Sırt kaslarım kötüleşti" dedi ve devam etti: "Hastaneye sevk edildim. Bileklerime kelepçe takılınca, yıkıldım. Bir daha hastaneye de gitmem. Kelepçeyi ikinci kez yaşayamam. Ben gazeteciyim. Tek tip elbiseyi de giyemeyiz. Çıplak dolaşırız, giymeyiz onu."

Koşuşuna geri dönerken, duvardaki deniz fotoğrafına bir süre baktı ve şöyle ekledi: "Ben Egeliyim. Dikili çocuğuyum. Bilir misiniz, Dikili'deki gün batımı çok güzeldir."

#Gazetehaberleri

#Silivri

#Pınar Türeç

BAKMADAN GEÇME!

Ukrayna'da savaşın sonucunda ne olacak? İşte...

#RUSYA UKRAYNA SAVAŞI

Yaptırımlar ve tuhafliklar... Rus halkının savaşa bakış...

#RUSYA

Doğum gününde bombalar, hastanede mahsur kanser...

#UKRAYNA RUSYA SAVAŞ